

[Energiministeren]

netop i uheldssituationer direkte mellem myndighederne og rettighedshaverne.

Til hr. Arentoft, som understreger, at fremskridtspartiet har stillet et ændringsforslag for at sikre, at ordet »platforme« kommer til at indgå i definitions-mæssige sammenhænge i denne lovgivning, skal jeg henvise til § 1 i loven, hvor det 7. ord ved nærmere granskning vil kunne anskueliggøre, at hr. Arentofts forslag er mildest talt overflødig med den begrundelse, som blev givet for det.

Men der er en anden begrundelse, som hr. Arentoft ikke har anført, nemlig at der i fremskridtspartiets ændringsforslag er udeladt de tre andre ord, der kommer efter ordet »platforme« i § 1, nemlig »og andre anlæg«. De er udeladt, og man siger altså, at man skal have en klar definition, fordi ordet »platforme« bør forekomme. Det gør det altså allerede i forvejen, men så stryger man »og andre anlæg«.

Søforklaringer er tilstrækkelige, siger hr. Arentoft. Her skal jeg minde om, at havarikommissionen adskiller sig fra søforhøret ved hele tiden at have en stab af sagkyndige, der har kendskab til disse sager specielt og også ved, at havarikommissionen har ret til selv at være udfarende kraft i forbindelse med opklaringsarbejdet. Og ikke mindst hensynet til at have noget, der har samme permanens og saglige tyngde som det, vi kender i forhold til luftfartsområdet, taler for, at det, vi foreslår, bør gennemføres.

Til fru Lone Dybkjær vil jeg sige om diskussionen med hensyn til koordinationsudvalgets arbejdsform, at det, der først og fremmest er tanken og ideen i at lave et sådant koordinationsudvalg med den repræsentation, der er tale om, er at tilvejebringe et fast forum, hvor også arbejdsmarkedets parter medvirker ved udarbejdelsen af reglerne, også de mere detaljerede regler, om sikkerheds- og sundhedsmæssige forhold, som der ligger bemyndigelser i lovforslaget til at energiministeren kan fastsætte.

Der er tale om, at man generelt tager regelsættet fra arbejdsmiljøområdet og tilpasser det mere specifikt de særlige forhold på dette område, og i den arbejdsgang er det efter min mening hensigtsmæssigt at organisere det sådan, som der her er tale om.

Ordningen tilgodeser også arbejdsmarkedets parter interesse i at medvirke i forbindelse med reglerne her, og vi ønsker, at det

skal ske i et positivt og nært samarbejde. Jeg er sikker på, at de stærke interesser, der fra begge parter på arbejdsmarkedet gør sig gældende i den udvikling, der kommer på området, også vil tilsige, at man kommer til at prioritere deltagelsen på dette område højt, og vi regner med at kunne drage nytte af den rådgivning og deltagelse i beslutningsprocessen, som arbejdsmarkedets parter her involveres i.

Jeg har bemærket fru Lone Dybkjærs udtalelser om, at man skal sigte mod enighed, men undgå lammelse. Jeg har ikke på forhånd nogen som helst grund til selv at udtrykke mig i begreber som lammelse osv., men skal blot understrege her, at vi vil lægge vægt på den rådgivning, der kan blive tale om fra arbejdsmarkedets parter.

Til debatten i øvrigt har jeg ingen kommentarer. Jeg mener, at der hermed er svaret på de væsentligste af spørgsmålene.

Kalnæs (SF):

Jeg skal først sige til fru Lone Dybkjær, at det jo da altid er noget, at hun erkender, at der er pressionsmuligheder i koordinationsudvalget. Der er bare det ved det, at pressionsmulighederne ene og alene ligger hos den ene part, nemlig hos arbejdsgiverne. Åbenbart erkender fru Lone Dybkjær også, at der kan være tvivl om, hvorvidt dette kan fungere, idet tvivlen af, at man eventuelt kunne lave loven om, hvis det ikke fungerede, blev rejst, og det blev anerkendt, at det kunne være nødvendigt.

Det tyder på, at der kan være lidt tvivl om, hvor godt det er, og da er det bare lidt kedeligt, at den tvivl, som findes, skal komme ejerne til gode, men det er noget, vi er ved at være klar over sker, når det er de radikale, der har med det at gøre. Vi har tidligere set i forbindelse med huslejelovgivningen, at når der dér er tvivl, så kommer tvivlen ejerne til gode, og lejerne må hytte sig. Nu ser vi altså også her i spørgsmålet om sikkerhedsforskrifterne, at tvivlen kommer ejerne til gode, og folk, der arbejder på platformene, må så se, om de kan hytte sig. Fungerer det ikke godt nok, må vi jo lave det om senere. Jeg synes, det havde været mere rimeligt at ræsonnere på en anden måde, men jeg må efterhånden give hr. Waldorff ret i, at der ikke er så meget at undre sig over.